

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 955/2025
17.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бисерке Крпић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.672/24 од 13.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 94/25 од 24.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бисерке Крпић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К.672/24 од 13.12.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 94/25 од 24.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К.672/24 од 13.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Према окривљеном изречена је мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 94/25 од 24.06.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Суботици К.672/24 од 13.12.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Бисерка Крпић је поднела захтев за заштиту законитости само против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 94/25 од 24.06.2025. године, али из образложења захтева произилази да га подноси и против пресуде Основног суда у Суботици К.672/24 од 13.12.2024. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9), став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, те повреде закона из члана

441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, нашао:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног не указује у чему се она конкретно састоји, већ суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне која је дата у побијаним правноснажним одлукама. С тим у вези у захтеву наводи да нема доказа о нанетим тешким телесним повредама оштећене, јер је дан након пријема у болницу предложено пуштање кући, па је тек на интервенцију социјалног радника болница дозволила да оштећена борави до следећег дана, када је отпуштена а да није добила ни једну таблету за главу као вид лечења. Поред наведеног, подаци које је изнела сведок ББ су нетачни, имајући у виду да није могла да види како изгледа оштећена, јер је била покривена великим чаршавом. Бранилац истиче и да ни један траг који је пронађен на лицу места није послат на вештачење, да се види да ли има трагова окривљеног, а оно што је најгоре Центар за социјални рад није нашао за сходно да реши где ће бити смештена оштећена, већ је одведена у домаћинство где је живела са окривљеним, па се поставља питање о каквој претњи и насиљу се говори. Наиме, по мишљењу браниоца на основу изведених доказа није утврђено како се повредила оштећена, са колико удараца, којом радњом и чиме. Налаз на основу кога је извршено вештачење није адекватан, а и извештаји Центра за социјални рад се разликују. Захтевом се истиче и да нема ни једног доказа да је окривљени извршио предметно кривично дело, те да суд није утврдио урачунљивост окривљеног а и саме оштећене, није утврђен механизам повређивања и какве су стварне повреде.

Захтевом за заштиту законитости се наводи и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац окривљеног не наводи на који начин је одлуком о кривичној

санкцији повређен кривични закон већ истиче да суд није дао значај олакшавајућим околностима, док се не види у чему су биле отежавајуће околности, на који начин се суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 4. ЗКП.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним одлукама и указује на повреду одредбе члана 441. став 4. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да суд није прихватио жалбене наводе и није одредио неуропсихијатријско вештачење окривљеног и оштећене, на који начин се указује на повреду члана 460. и 395. ЗКП. Поред наведеног захтевом се наводи и да је изрека пресуде неразумљива на који начин се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а указује и на повреду одредбе члана 17. ЗКП. Преосталим делом захтева бранилац окривљеног оспорава чињенично стање наводећи да мера забрана приласка није јасна, посебно када се има у виду да је суд дозволио да оштећена долази да посеђује окривљеног.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, повреда члана 17, 460. и 395. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чиненично стање не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног, у поднетом захтеву се наводи и битна повреда одредаба кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9), став 2. тачка 1) ЗКП и повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоје наведене повреде закона, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и 484. ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бисерке Крпић одбацио.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић